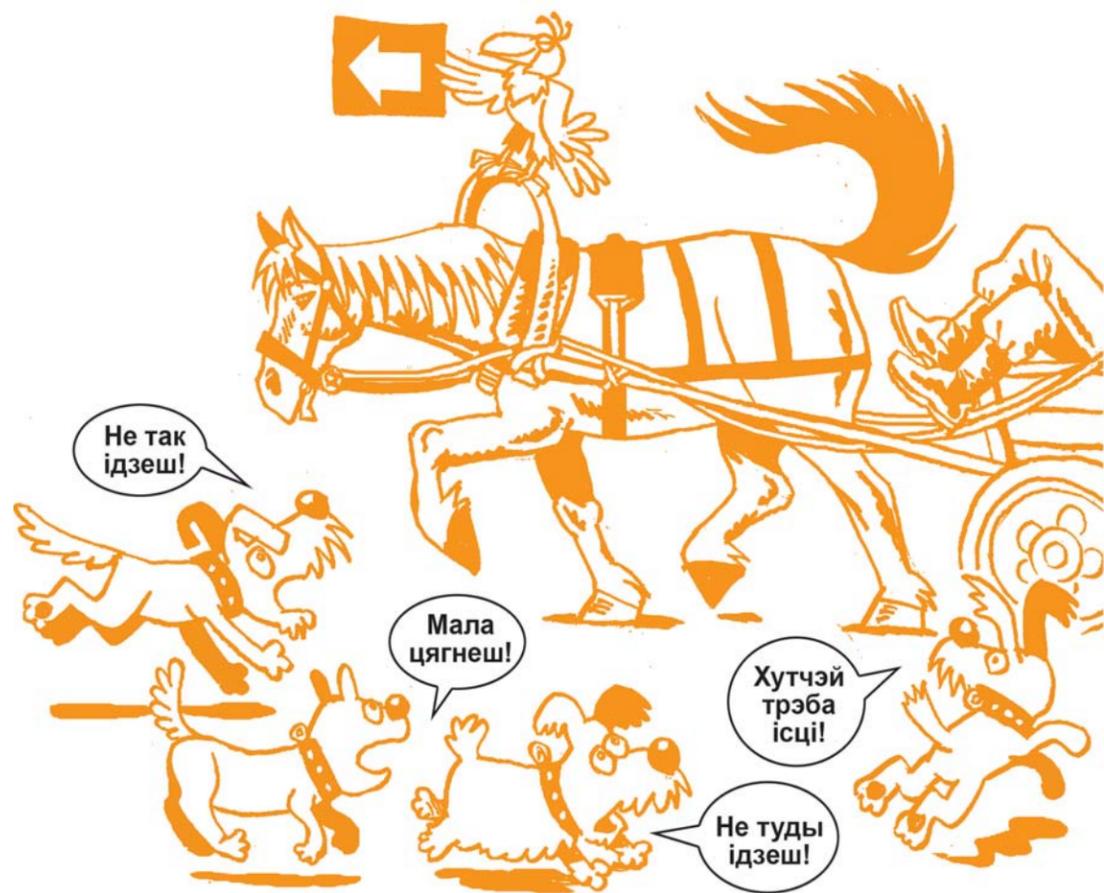

Сабакі брэшучь, а конь ідзе

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,

індывідуальны льготны
(для жыхароў
сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя
пункты раёнаў) — 01380;

ВЕДАМАСНЫ — 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства
культуры, Міністэрства
адукацыі) — 01381.

З настроем,
на радасць сабе,
без прымусу
Выпісвайце «Вожык»,
сябры-беларусы!

Людміла ЮШЫНА

**ПАДПІСКА НА I ПАЎГОДДЗЕ
2015 ГОДА**

Падпіска на 1 месяц каштуе:

індэкс 74844, цана 29100 рублёў,
індэкс 01380, цана 23200 рублёў
індэкс 748442, цана 79000 рублёў,
індэкс 01381, цана 62300 рублёў.

Падпісачца
можна ў любым аддзяленні
сувязі РУП «Белпошта»,
у кіёсках РУП «Белсаюздрук».
А яшчэ — па інтэрнэце
(з дапамогай пластыкавых
электронных карткаў,
электронных грошай)
ці праз аўтаматызаваную сістэму
Адзінай разлікова-інфармацыйнай
прасторы (АРИП).

Малюнак Уладзіміра ЧУГЛАЗАВА.

**Меню Дзеда
Мароза**
Не казачная
гісторыя **2-3**

**«Капыльскія
пацехі».**
Вясёлы працяг
7-10

**КАЛЯНДАР
НА 2015 ГОД**
12-13

Навагоднія замалёўкі

Каб гэты год жыць бе-е-ез хвароб,
Бе-е-ез плётак, вострых, як іголка,
І бе-е-ез сустрэч са злыднем-воўкам!

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Сяргея ВОЛКАВА.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА,
тэма Міхаса СТЭФАНЕНКІ.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Падпісацца можна ў любым паштовым аддзяленні.

Мясяць	Пн.	Аўт.	Ср.	Чц.	Пт.	Сб.	Ндз.
Студзень	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29	9 16 23 30	10 17 24 31	11 18 25
Люты	2 9 16 23	3 10 17 24	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22
Сакавік	2 9 16 23 30	3 10 17 24 31	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29
Красавік	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29	9 16 23 30	10 17 24	11 18 25	12 19 26
Май	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29	9 16 23 30	10 17 24 31
Чэрвень	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28

часопіс сатыры і гумару 2015

РВУ «Выдавецкі дом «Звязда» прапануе

ВОЖЫК 2015

Часопіс сатыры і гумару

Свой астатні грошык
Не шкадуй на «Вожык»,
Бо настрой харошы —
Даражэй за грошы!

Свой астатні грошык
Не шкадуй на «Вожык»,
Бо настрой харошы —
Даражэй за грошы!

РВУ «Выдавецкі дом «Звязда» прапануе

Часопіс сатыры і гумару

ВОЖЫК 2015

ВОЖЫК часопіс сатыры і гумару 2015

Мясяць	Пн.	Аўт.	Ср.	Чц.	Пт.	Сб.	Ндз.
Ліпень	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29	9 16 23 30	10 17 24 31	11 18 25	12 19 26
Жнівень	3 10 17 24 31	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29	9 16 23 30
Верасень	7 14 21 28	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27
Кастрычнік	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24 31	4 11 18 25
Лістапад	2 9 16 23 30	3 10 17 24	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28	8 15 22 29
Снежань	7 14 21 28	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24 31	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27

Падпісацца можна ў любым паштовым аддзяленні.

3 Новым годам!

Шаноўныя чытачы!

Не верыцца, але гэта сапраўды так: праз нашае жыццё імкліва праскакаў год Каня, пакінуўшы толькі згадкі. Для нас, вожыкаўцаў, ён быў цікавым і вясёлым. Мы знайшлі новых сяброў — малдаваніна Васіля Семенюка, які ўмее размаўляць, спяваць і жартаваць на беларускай мове, фатограф Аляксандра Зазулю з яго «несур'ёзнымі» здымкамі, студэнтка БДПУ Ганну Кіслушчанку, Ксенію Піўневу, Карыну Пацко, якім падабаецца чытаць, маляваць і пісаць гумарыстычныя творы, а таксама выпускаць свой факультэцкі часопіс, «народны талент» Людмілу Ардынскую, што любіць беларускі народны гумар і культуру, дасціпную Алену Карасёву з арыгінальнымі здымкамі, фотаказкамі і фельетонамі, членаў літаратурна-паэтычнага клуба «Выток» пры Дзяржынскай ЦРБ...

Напярэдадні 1 красавіка і Чэмпіянату свету па хакеі з шайбай мы адкрылі ў Міністэрстве інфармацыі выставу малюнкаў вядомых беларускіх мастакоў-карыкатурыстаў «СПАРТыўныя ўсмешкі». Калекцыянер і гісторык, лаўрэат прэміі «За духоўнае адраджэнне» Уладзімір Ліхадзедаў у рамках праекта «У пошуках страчанага» прадставіў 20 арыгінальных выпускаў агітплаката «Раздавім фашысцкую гадзіну», пачынаючы з самага першага нумара. Так нарадзілася выстава «Раздавім фашысцкую гадзіну»: ад агітплаката да часопіса сатыры і гумару «Вожык». Гэта ўнікальная магчымасць убачыць на ўласныя вочы арыгіналы нумароў, якім больш за 70 гадоў. Іншыя мастацкія выставы экспануюцца ў сталічных і раённых бібліятэках. А колькі было розных выступленняў, прэзентацый, сустрэч!..

Спадзяёмся, што наступны год будзе не менш насычаным і цікавым. У нас

шмат ідэй, задум, сюрпрызаў. Адкрыў адзін сакрэт: неўзабаве кожны нумар «Вожыка» пачне выходзіць у фармаце 2 у 1 — уласна часопіс і міні-кніжка. Першы выпуск змесціць календар на 2015 год з карыкатурамі і анекдотамі, другі — мужчынска-жаночы (такім чынам мы адзначым адпаведныя святы) і г. д.

Словам, выпісвайце «Вожык», каб нічога не прапусціць! Чакаць засталася нядоўга: наступае Новы год. Таму вожыкаўцы сардэчна віншуюць вас з зімовымі святамі, жадаюць моцнага здароўя, сонечных і вясёлых дзён і добрага настрою!

Галоўны рэдактар
Юлія ЗАРЭЦКАЯ.

Р. С. Вялікі дзякуй усім аўтарам і шчырым прыхільнікам за падтрымку, якую мы адчуваем. З вашай дапамогай і ўдзелам часопіс жыве і мае будучыню.

ВАРАЖБА на 1, 7, 14 студзеня для мужчын

Прыгледзьцеся ўважліва, у якой страве вы працнуліся.

1. У «Аліўе» — значыць, год пройдзе спакойна і традыцыйна.
 2. У «Мімозе» — год абяцае новыя знаёмствы (хутчэй за ўсё, 8 Сакавіка).
 3. У «Селядцы пад футрам» — год не прадвяшчае нічога добрага: вам усё ж давядзецца купіць жонцы новую зімовую вопратку.
 4. У салаце з крабавымі палачкамі — вас чакае бурны курортны раман.
 5. У «Цэзары з курыцай» — прызначыць начальнікам аддзела ў канторы.
 6. У «Цэзары з крэветкамі» — станеце капітанам далёкага плавання.
 7. У салёных грыбах або агурках — вас яшчэ год будуць «марынаваць» на старой пасадзе без павелічэння зарплаты.
 8. У гарачых закусках — вы сапраўдны мачо.
 9. У торце — да паездкі ў Прагу.
- Калі вы прамакнуліся і нікуды не трапілі — год будзе непрадказальным.

Што ў нас у шафе робіць Дзед Мароз?!

Выконвае мае жаданні...

Ці культуры не хапае, ці на італьянцаў нагледзеліся?

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Андрэй СІДАРЭЙКА

МЕНЮ ДЗЕДА МАРОЗА

Не казачная гісторыя

Да Новага года заставаліся лічанья дні. Мы сядзелі з сябрам у кафэ за кубачкам кавы. Тым часам па вуліцы прайшлі Дзед Мароз і Снягурка.

— А мне таксама давялося летась быць гэтакім дзедам з барадой, — усміхнуўся сябар.

— Ты мне пра гэта не гаварыў! — здзівіўся я.

— Ды што там расказваць! — адмахнуўся ён. — Нічога цікавага. А горш за ўсё — пасля тыдзень з тэмпературай ляжаў.

— Э не, не ўсім у жыцці выпадае быць казачнымі героямі! Таму давай, прызнавайся, як было.

Усміхнуўшыся, апавядальнік пачаў.

— Здарылася гэта напярэдадні навагодніх свят. Тэлефануе мне знаёмы і кажа: «Разумееш, тут такая справа... Сябар павінен быў прыйсці да мяне дахаты і павіншаваць пяцігадовую дачку Машу з Новым годам, як і летась, а ў яго не атрымліваецца. Іншы знаёмы, які віншаваў Машу, калі ёй было тры гады, захварэў, яшчэ адзін, што прыходзіў, калі ёй споўнілася два, паехаў у Турцыю. Больш няма да каго звярнуцца, толькі да цябе. Прашу, пабудзь Дзедам Марозам!

Пра касцюм не думай. Жонка працуе ў школе, прынесла яго дахаты яшчэ ўчора. Яна, дарэчы, будзе Снягуркай. А з мяне Дзед Мароз ніякі...»

Я пачынаю адмаўляцца: «Ды я ніколі не быў Дзедам Марозам! Пазвані ў спецыяльную службу — прыедуць ды павіншуюць».

«Не магу, — кажа, — зарплаты яшчэ не было. Выручай!»

Давялося пагадзіцца.

«Пад'язджай заўтра ў гадзіну дня. Я табе касцюм да пад'езда вынесу. Пераапанешся, а пасля непрыкметна мне яго вернеш...»

На наступны дзень выбраўся. Як на тое ліха, затор у горадзе. Усе дарогі замяло. Спазніўся на сорок хвілін. Падыходжу да дома, а там ужо сябар з касцюмам і падарункам чакае. На працу спяшаецца.

Пакуль пераапануўся, атрымаў апошнія інструкцыі. Напрыканцы пачуў:

— Уваходныя дзверы не зачыняй. Маша сядзіць на кухні і малюе. Я сказаў, што Дзед Мароз з хвіліны на хвіліну павінен прыйсці ў госці.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА,
тэма Міхасы СТЭФАНЕНКІ.

Што-небудзь прыдумай. Няхай яна табе вершыкі раскажа. А хвілін праз дваццаць жонка падыдзе з працы. І ты вольны.

— А як жа Снягурка?

— Маша з учарашняга вечара ведае, што Снягурка з'ела гарачы бяляш і захварэла.

— Ад гарачага бяляша? — не паверыў і перапытаў я.

— А што?! Яна ж казачная. Халоднае ёй — добра, а вось гарачае — дрэнна.

Праз дзве хвіліны ў касцюме Дзеда Мароза і з падарункам у мяшку я на ліфце ўздымаўся на сёмы паверх. Яшчэ праз дзве — быў у патрэбнай кватэры.

Маша сапраўды сядзела на кухні, нешта малявала. Пачуўшы крокі, яна ўзняла вочы і падазрона паглядзела на мяне:

— А ты сапраўдны Дзед Мароз?

— Так, прыляцеў з Лапланды, — бадзёра адказаў я.

Маша ажывілася:

— А мая мама кажа, што сапраўдныя Дзяды Марозы не п'юць шампанскага і не ядуць пельменяў. Ты любіш шампанскае?

— Б-р-р, не-а, — паспяшаўся запэўніць я дзяўчынку. — І ведаць не ведаю, што гэта такое. Дзед Мароз ужо дзесяць гадоў трымаецца на кадзіроўцы.

Мяне ўчора жонка развесяліла: ляжым, глядзім тэлевізар... Затым яна, усміхаючыся, інтымным голасам мне кажа:

– Зараз дзеці заснуць, а мы, ведаеш, чым з табой зоймемся?!

Я, увесь у прадчуванні чагосьці незвычайнага, пытаюся:

– Чым?

Яна нахіляецца і шэпча мне на вуха:

– Цукеркі з дзіцячых падарункаў есці пачнём...

– А што такое «кадзіроўка»? – зацікавілася дзяўчынка.

– Гэта, разумееш, такая забарона. І яе Дзеду Марозу ніяк нельга парушаць. Вось Ванюша не паслухаў сваю сястрычку, папіў з капытца і казляняткам стаў. А я – вельмі паслухмяны дзед.

– А-а, зразумела, – сумна выдыхнула яна. – Увогуле мне мама не дазваляе размаўляць з незнаёмымі. Але ты ж знаёмы ўсім. Ты – Дзед Мароз. З табой можна размаўляць?

– Так, са мной можна, – супакой і я Машу. – А вось з вулічнымі Бармалеймі і Кашчэямі – нельга.

– А ўсё ж, можа, ты неспраўдны Дзед Мароз? – зноў нешта западозрыла дзяўчынка. – Можа, ты новы сябар таты, які любіць шампанскае? Зараз мы гэта праверым. Мама мне па сакрэце расказала, як адрозніць сапраўднага Дзеду Мароза ад падробленага, – і шматзначна паглядзела на мяне. – Дзед Мароз есць і п’е ўсё халоднае. Каб не захварэць і не растаць.

– Так-так, мне нельга хварэць, – заківаў я галавой. – Хто ж будзе дзяцей віншаваць? Вось Снягурка, непазслухмяная ўнучка, з’ела гарачы бяляш – і ляжыць цяпер з тэмпературай.

– А я прыгатавала табе пачастункі, бо ты з дарогі, стаміўся. Трэба падсілкавацца. Сядай, – скамандавала Маша.

Я сеў за стол. Дзяўчынка дастала з маразільніка некалькі сапраўдных мёрзлых сняжкоў.

– Вось, трымай, – сказала яна. – Гэта пірожнае «Антошка-бульба» з касам. Маё любімае.

– Не, – хацеў быў адмовіцца я. – Дзед Мароз больш любіць эклер са згущонкай.

– Ну, не капрызнічай, Дзед Мароз, нібыта маленькі. Няўжо з лыжачкі цябе карміць? Давай за маму, за тату, за бабулю, за дзядулю... Ці ты ўсё ж неспраўдны?

Выдаваць сябе не хацелася.

– І як мне без відэльца і лыжкі есці? – паспрабаваў выкруціцца я.

– Ты што, дзядуля, не з Лапланды прыехаў, а з Месяца зваліўся? Хто ж пірожнае відэльцам есць? Толькі рукамі!

Я паглядзеў на сняжок. Засмучаць дзяўчынку і падрываць яе веру ў добрага дзеда не хацелася. Узяў «пірожнае» і адкусіў кавалачак. Снег пачаў раставаць у роце. Праз дзве хвіліны сняжок быў з’едзены.

– Ну, вось я і падмацаваўся. Вялікі дзякуй табе, Маша!

– А астатняе хто даядаць будзе? – строга спытала дзяўчынка, глядзячы мне ў вочы.

Я ў адчай схпіў «пірожныя» і схаваў іх у мяшок:

– Снягурцы аднясу!

– Ну, добра, – згадзілася Маша. – Толькі гэта не ўсё. Я табе, дзядуля, яшчэ і торт спякла. «Графскія разваліны» называецца.

З гэтымі словамі Маша дастала з маразільніка нешта падобнае на невялікі снежны ком.

– Маша, наеўся па завязку! – узмаліўся я.

– Адным пірожным? – здзівілася яна. – Дзед Мароз, ты вельмі сціплы і сарамлівы. Вось табе нож, адразаў і еш. Яшчэ, калі ласка, – халодны кампот. А я пакуль буду вершы расказваць.

Дзяўчынка ўзлезла на табурэт і пачала чытаць вершы. Я рэзаў «торт», глытаў ледзяныя кавалачкі і запіваў іх халодным кампотам. Каб, па словах Машы, не захварэць. Але адчуваў, што да вечара ўжо здаровым не дацягну.

Непрыкметна на кухні з’явілася жонка сябра, якая на гадзіну спазнілася. Дачка злезла з табурэта і кінулася да яе.

– Мама, у нас у гасцях сапраўдны Дзед Мароз! Ён нават не ведае, што такое шампанскае, і з’еў усе мае пачастункі! І Снягурцы ўзяў! Ён дакладна не чарговы татаў сябар, – падсумавала Маша.

Пачырванеўшы, жанчына паглядзела на мяне і вінавата ўсмінулася. Я дастаў падарунак і ўручыў дзяўчынку. Яна пабегла ў свой пакой.

З жонкай сябра размаўляць не стаў, сказаўшы на хаду, што пакіну касцюм каля ўваходных дзвярэй.

У прыхожую выбегла Маша.

– Дзядуля Мароз, прыходзь да нас у наступным годзе. Я сапраўдны торт спяку! Вось табе падарунак ад мяне, – і працягнула малюнак.

– Абавязкова прыйду, – адказаў я і зірнуў на ліст паперы.

На ім былі намалёваныя Дзед Мароз, які еў пірожныя, і Снягурка з бяляшом.

Ужо вечарам я ляжаў з тэмпературай. З ёй і сустрэў Новы год.

– Галоўнае, што не сапсаваў казку, – пахваліў я сябра. – І цяпер ведаеш, якое меню ў Дзеду Мароза.

– Сапраўды, – усміхнуўся ён. – Нават не ўяўляю, чым мяне пачастуе Маша сёлета...

Рэчыцкі раён,
в. Каравачыцы.

Малюнак Алега КАРПОВІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

ПАВУКІ І ПРАСТАКІ

У цянёчку, ля ракі
Ладзяць дом свой павукі.
Як дзівосную карціну,
Ткуць заўзята павуціну —

Без зацяжак, без халтуры,
Быццам вышэй хтось ажурам.
Робяць моцныя сілкі,
Каб ляцелі прастакі.

І да тых карункаў-сетак,
Як пчаліны рой да кветак,
Так і мкнуща камары,
Што вандруюць па бары,

Мушкі, дробныя жукі —
Адным словам, бядакі.
Кожны дзень трапляюць ў сеткі
І дарослыя, і дзеткі.

Павукі бяды не знаюць —
Дзень і ноч яны гуляюць,
Бо пакуль ёсць прастакі,
Будуць жыць і павукі.

Святлана БЫКАВА,
г. Заслаўе.

Штраф на памяць

Чэрвеньскі раён. Што рабіць, каб нічога ніколі не забываць? Маляваць крыжыкі на руках, весці штодзённік, піць усялякія вітаміны, пастаянна трэніраваць сваю памяць...

Варыятаў шмат, але ніводны з іх не дапамог кіраўнікам ААТ «Х з'езд Саветаў» і «Чэрвеньскі райаграсэрвіс». У гэтых гаспадарках засталася зімаваць на полі каля 30 гектараў ячменю (не менш за 100 тон зерня), бо яго... «забыліся» зжаць.

Знайшлі ўраджай збожжавых кантралёры. Пасля гэтага ячмень хуценька сабралі. Вінаватых жа ўсё яшчэ шукаюць. Нават у райвыканкаме не могуць высветліць, чыё гэта поле: ці першага таварыства, ці другога...

Відаць, толькі значны штраф можа праясніць гэтую сітуацыю. А таксама паўплываць на памяць адказных асоб.

ІГОЛКА ТЭРАПІЯ

Нячысцікі са спайсамі

Мінск. Хэлоўін — свята, якое прыйшло да нас з-за мяжы. Падчас яго ўслаўляюць усіх нячысцікаў, што могуць спакойна гуляць сярод людзей.

І сёлета гэта не стала выключэннем. Нячыстая сіла павыпаўзала на сталічныя вуліцы і пачала запрашаць моладзь паспытаць спайсы. Многія пагадзіліся... У выніку за адну ноч у рэанімацыю Рэспубліканскага цэнтра па лячэнні вострых атручванняў Мінскай бальніцы хуткай медыцынскай дапамогі трапілі ажно 15 маладых асоб. На шчасце, абышлося без смяротных выпадкаў.

Хэлоўін скончыўся, але нячысцікі са спайсамі засталіся. Будзьце пільнымі!

Няма апраўдання

Магілёўская вобласць. Злодзеі адрозніваюцца паміж сабой. Як і абставіны, якія штурхаюць іх на злачынствы. Але тых, хто крадзе ў дзяцей, апраўдаць нельга.

Як, напрыклад, бессардэчную касірку філіяла ААТ «Белаграпрамбанк» аднаго з райцэнтраў. Здзейсніўшы ў 2010–2011 гадах шэраг махінацый, яна прысвоіла сабе больш за 10 тысяч долараў з рахункаў для дзяцей-сірот.

Зараз вядзецца следства. Махлярцы пагражае да дзесяці гадоў зняволення. І наўрад ці яе нехта захоча апраўдаць...

**Па матэрыялах прэс-цэнтра
Камітэта дзяржаўнага кантролю
Рэспублікі Беларусь.**

Пра Парнас і мора па калена

Нядаўна наш вядомы пісьменнік-гумарыст Міхась СЛІВА падарыў рэдакцыі часопіса дзве кнігі, што пабачылі свет у сталічных выдавецтвах. Шчыра віншуем Міхаіла Мітрафанавіча з набыткам у літаратурным «багажы», жадаем новых творчых поспехаў, а чытачоў ахвотна знаёмім з гэтымі выданнямі.

Зборнік гумару «Жыццё на Парнасе» складаецца з арыгінальных гумарэсак і мініячур, а таксама перакладаў твораў замежных пісьменнікаў, прысвечаных жыццю і дзейнасці літаратараў. У іх раскажваецца пра творчыя пошукі майстроў слова, зносіны з чытачамі і выдавецтвамі, радасці і горасці... У асобным раздзеле М. Сліва згадвае кур'ёзныя выпадкі са свайго багатага журналісцкага досведу, якія чытаюцца на адным дыханні і з непадробнай цікавасцю. Гэта ўспаміны пра першую нататку ў раённую газету «Камунар» (цяпер – «Свабоднае слова», дзе Міхаіл Мітрафанавіч працуе намеснікам галоўнага рэдактара), пра пакрыўджаных «герояў» фельетонаў, пра карову Кветку, што дала 323 літры малака ў суткі, і іншае. Іх мы абавязкова надрукуем у наступным годзе ў адным з першых нумароў часопіса.

У кнізе «...і мора па калена» М. Сліва сродкамі сатыры і гумару высмейвае аматараў «ззялёнага змея», паказвае іх заганы, раскрывае наступствы п'янства – вялікага сацыяльнага зла. Аўтарскія ўсмешкі перасыпаны вытрымкамі з біблейскай літаратуры, выказваннямі вядомых пісьменнікаў, мысліцеляў, медыкаў, народнымі прыказкамі і прымаўкамі. Пісьменнік спадзяецца, што кніга стане добрым дапаможнікам у прафілактыцы і барацьбе з гэтай адмоўнай з'явай у жыцці.

Міхась СЛІВА

ТВОРЧЫЯ ПАКУТЫ

(3 дзённіка
аднаго пісьменніка)

21 студзеня

Учора быў на сустрэчы з супрацоўнікамі і чытачамі гарадской бібліятэкі – у асноўным, рабочымі мясцовага завода. Я выступаў разам з паэтам Яўгенам Сінякрылавым. Ён быў у настроі, парадаваў усіх новымі вершамі. Я таксама не падвёў – расказаў пра свае творчыя планы. Не ўтрымаўся, каб не пахва-

ліцца, што працую над апавяданнямі, адначасова думаю пра аповесць аб жыцці сучаснага рабочага класа.

8 лютага

На гэты раз сустрэча адбылася ў гімназіі. Малайцы, гімназісты! Задавалі шмат пытанняў аб маім жыцці і творчасці, цікавіліся, над чым я працую зараз.

Распавёў ім, што планую напісаць аповесць аб жыцці сучаснай моладзі.

16 лютага

Выдатна прайшла творчая сустрэча ў жаночым інтэрнаце. Дзяўчаты і маладыя жанчыны расказалі пра сваё жыццё-быццё, дапытваліся, ці жанаты я. Выказалі пажаданне, каб я напісаў раман пра сямейныя адносіны ў наш няпросты час. Я не змог адмовіць у такой шчырай просьбе, паабяцаў напісаць, парадаваць чытачоў.

18 лютага

Сёння зноў будзе планавая сустрэча з чытачамі. На гэты раз у домакіраўніцтве. Прыйдучь ветэраны. Безумоўна, будуць прасіць напісаць пра іх слаўныя справы.

Давядзецца, як заўсёды, абяцаць...

ЯКІЯ БЫВАЮЦЬ ВЕРШЫ

Вершы бываюць розныя:

- 1) тыя, якія можна і чытаць, і надрукаваць;
- 2) тыя, якія можна чытаць, але немагчыма надрукаваць;
- 3) тыя, якія можна надрукаваць, але немагчыма чытаць;
- 4) тыя, якія можна толькі чытаць, але на добрым падпітку;
- 5) тыя, якія можна і чытаць, і надрукаваць, але каму яны патрэбныя?

«Жыццё на Парнасе»,
Мн., 2014 г.

Ну, а ты,
дзяўчынка, які хочаш
ад мяне падарунак?

А ты што, дзед,
хіба не атрымліваў
ад мяне е-мэйл?

Міхась СЛІВА

**Ап'яненне ёсць добраах-
вотнае вар'яцтва чалавека.**

(Арыстоцель)

Хто пра гарэлку дбае, той
нічога не мае.

(З народнага)

Віно помсціць п'яніцу.

(Леанарда да Вінчы)

П'яны скача, а праспаўся —
плача.

(Руская народная прыказка)

**Піць ды гуляць — добра
не бачыць.**

(З народнага)

Людзі ўпускаюць у свае вус-
ны ворага, які крадзе іх мозг.

(Уільям Шэкспір)

**П'янаму мора па калена,
а лужына — па вушы.**

(Руская народная прыказка)

Бахус патаніў больш лю-
дзею, чым Няптун.

(Англійская прымаўка)

**Піць да дна — не бачыць
добра.**

(З народнага)

УСМЕШКІ

— Не бі мяне па твары! — про-
сіць муж, ледзь перапаўзаючы праз
парог.

— Я б'ю не па твары, а па
п'янай мордзе! — з абурэннем кры-
чыць жонка.

* * *

— Васіль, ты што, з глуду
з'ехаў? Навошта ты гарэлку
ў боршч льеш?

— А мне доктар забараніў яе
піць!

* * *

Едуць паляўнічыя. На сярэдзіне
шляху спахапіліся — ружжы забыліся.

— Давядзецца вяртацца! — з ад-
чаем гаворыць адзін.

— А гарэлку ўзялі? — пытае другі.
— Узялі.

— Ну, тады паедзем далей...

* * *

Разведзеная жанчына расказвае
мужчыну, за якога ідзе замуж:

— А развялася я з ім таму, што
вымушана была штодня ў краму бе-
гаць па гарэлку!

Жаніх махнуў рукой і заспакоіў:

— Э-э, пустое, я сам буду
бегаць...

* * *

Дзядзька хваліцца:

— Я калі вып'ю, нікога не ба-
юся!

— Нават жонку? — удакладняе
субяседнік.

— Ну, так моцна я яшчэ не на-
піваўся...

* * *

Прыехаў спартсмен-парашутыст
на адпачынак у родную вёску. Зай-
шлі сваякі, суседзі. Маці завіха-
ецца каля стала. Выпілі па чарцы,
па другой.

— І часта ты, Ванюша, скачаш
з парашутам? — распытваюць госці.

— Вядома!

— Гэта ж, мабыць, страшна?

Выпіў Іван трэцюю чарку і ад-
казвае:

— Дробязь! Спачатку было
страшна, потым прывык, а цяпер
ужо так навучыўся, што і без пара-
шута скачу.

«...і мора па калена»,
Мн., 2014 г.

Аптыміст:
— Новы год
будзе лепшы,
чым стары.

Песіміст:
— Новы год
будзе горшы,
чым стары.

Рэаліст:
— Зноў на Новы
год нап'юся!

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Міхася СТЫФАНЕНКІ.

«Капыльскія пацехі».

Вясёлы працяг

У дзясятым нумары часопіса пабачыў свет спецвыпуск, прысвечаны V абласному фестывалю гульні і гумару «Капыльскія пацехі». Мерапрыемства было арганізавана Галоўным упраўленнем ідэалагічнай работы, культуры і па справах моладзі Мінскага аблвыканкама, ДУ «Мінскі абласны цэнтр народнай творчасці» і аддзелам ідэалагічнай работы, культуры і па справах моладзі Капыльскага райвыканкама.

«Вожык» раскажаў пра шматлікіх удзельнікаў фестывалю (сёлета яны прыехалі ў Капыль з пятнаццаці рэгіёнаў Міншчыны, а таксама з брэсцкай «сталіцы гумару» — вёскі Споравы Бярозаўскага раёна) і пра тое, як прайшло само свята, узяў інтэрв'ю ў арганізатараў і членаў журы і, вядома, назваў пераможцаў. Пра кожнага з іх — народны тэатр народнага гумару «Спораўскі акалот» Споравыскага ЦК Бярозаўскага раёна Брэсцкай вобласці, народны жартоўны гурт «Цешча» Ратамскага СДК Мінскага раёна, клуб нацыянальнай кухні «Лотвінскія ўдалухі» Лотвінскага СДК Капыльскага раёна, народнае аматарскае аб'яднанне «У коле сяброў» Жодзінскага ГДК, індывідуальную выканаўцу Вольгу Ліс з Капыля, а таксама вядучых Вольгу Даманскую і Антона Шышмарова — была змешчана асобная інфармацыя, фотаздымкі, урыўкі з выступленняў.

Але засталіся і іншыя цікавыя ўдзельнікі. Сёння мы, як і абяцалі раней, знаёмім з імі вожыкаўскіх чытачоў і прапануем да ўвагі новыя гумарыстычныя творы.

«Барсукоўскія гарэзы»

Удзельнікі самабытнага тэатра гульні і гумару «Барсукоўскія гарэзы» Барсукоўскага СДК Смалявіцкага раёна, створанага ў 1996 годзе, імкнуцца не толькі адрадыць забытыя народныя традыцыі, зацікавіць людзей старадаўнімі абрадамі, але і данесці да іх, што гульня — лепшы спосаб адпачынку. Яны збіраюць нацыянальныя забавы, папаўняюць уласную гульніаку, ладзяць тэатралізаваныя пастаноўкі, распрацоўваюць сцэнарыі гульнівых праграм.

У апошні час артысты-гарэзы ахвотна звяртаюцца да тэатралізаваных баек і казак, асабліва аўтарскіх (напрыклад, «Страсці па бульбе», якую напісала мастацкі кіраўнік Крысціна Генадзьеўна Мыцько).

У роднай вёсцы «Барсукоўскіх гарэз» ведае і любіць кожны. Аднак слава тэатра сягнула далёка за яе межы, бо артысты неаднаразова выступалі і атрымлівалі ўзнагароды на раённых і абласных святах і фестывалях.

Расці, бульбачка мая,
да сівых аблокаў,
Падымайся над зямлёй,
хоць сядзіш глыбока.
Мы чакаем цябе днём,
мы чакаем ноччу,
Глебу ты разварушы,
пакажы расточак!

* * *

Расці, бульбачка мая,
каб аж плот зваліўся,
Каб затрэслася зямля
ды народ здзівіўся!
Каб ад радасці такой
вёскаю сабраліся
Ды пайгода кожны дзень
бульбай аб'ядаліся!

ПРЫПЕЎКІ ПРА БУЛЬБУ

* * *

Расці, бульбачка мая,
ды вылазь з зямліцы,
Хопіць там табе сядзець
ды адной таміцца.
Нездарма вадой твае
косы палівала,
Каб ты вырасла хутчэй,
прыгажуняй стала!

(З рэпертуару
тэатра гульні і гумару
«Барсукоўскія гарэзы».)

ПРЫПЕЎКІ

Вельмі я люблю гасцей
 Ўсіх узростаў і масцей.
 Скварка, блін ды ліманад –
 І вячэрні зарапад.

За сталом гаворка йдзе
 Пра навіны на сяле.
 Тут дадуць парады мне –
 І не трэба радыё!

Хто памёр, хто нарадзіўся,
 Хто развёўся, ажаніўся,
 Хто каго куды паслаў,
 Кухтала каму хто даў!

Хопіць, можа, есці-піць?
 Вам пара дамоў «піліць».
 Што ж, бывай здаровы,
 Госць мой ганаровы!

(З рэпертуару гурта народнай гульні
 і песні «Вясёлы балаган»
 Старобінскага ГпДК Салігорскага раёна).

Хачу
 такую работу,
 як у Дзеда Мароза!
 Суткі праз 364 ...

«Вясёлы балаган»

Гурт народнай гульні і песні «Вясёлы балаган» быў створаны ў 2001 годзе на базе Старобінскага гарпясляковага Дома культуры Салігорскага раёна. У склад калектыву ўваходзяць дзесяць чалавек розных узростаў і прафесій (кіраўнік – Галіна Данілаўна Александрова).

Рэпертуар складаюць у асноўным беларускія народныя гульні і песні. З імі артысты выступаюць на раённых і абласных святах, кірмашах, конкурсах. Неаднаразова сустракалі яны і дэлегацыі з замежжа (Венесуэлы, Кубы, Літвы).

«Чэрвеньскія балагуры»

Свой творчы шлях сённяшнія ўдзельнікі народнага мужчынскага жартоўнага гурта «Чэрвеньскія балагуры» пачыналі ў 2004 годзе ў складзе народнага вакальнага ансамбля «Вербніца» Чэрвеньскага Цэнтра культуры і адпачынку. Дзякуючы намаганням маладога і творчага кіраўніка Андрэя Яўгенавіча Каленіка, які асабліва вылучаў таленавітую мужчынскую групу ансамбля, і быў створаны асобны жартоўны гурт. Калектыв трымаецца на шчырых, непасрэдных, з вялікім пачуццём гумару мужчынах.

Рэпертуар аматарскага калектыву адрозніваецца разнастайнасцю. Яго аснову складаюць жартоўныя праграмы, байкі, пацешкі, сцэнічныя анекдоты і розыгрышы, гульні і інсцэніроўкі, а таксама беларускія, рускія, украінскія народныя песні ў апрацоўцы сучасных кампазітараў. Менавіта таму сярод аматарскіх калектываў раёна «Чэрвеньскія балагуры» – самы шматжанравы і самы запатрабаваны калектыв, які вядзе актыўную канцэртную дзейнасць па ўсёй рэспубліцы і нават за яе межамі.

НАШТО БАБЕ АГАРОД?

Песня

Словы Я. Купалы.

Нашто бабе агарод,
 Калі баба стара?
 Калі бабе за сто год –
 Кіпне, пэўна, зара.

Лепш аддаць бы той садок
 Дзяўчынцы прыгожай...
 Хай гусценькі вішнячок
 У садку размножа.

Будзе ладна у цяньку
 Летам паляжаці,

З пекным хлопцам пад руку
Двойчы пагуляці.

Будзе вішанькі зрываць
Дзяўчына паспелыя
І дружочка частаваць,
І туліць нясмела.

ЯК ПАВЕЗЛІ МЯНЕ СВАТАЦЬ

Беларуская народная песня

Як павезлі ж мяне сватаць,
Дык без мамы, дык без таты.
А я хлопец не стары,

Мне шчэ толькі трыццаць тры –
Ранавата.

Як пачалі ж сватаць дзеўку,
Дык без мамы, дык без таты.
А ў той дзеўкі нос рабы –
Можа конь стаць на дыбы!
Страшнавата...

Сват прыбыў на «Масквічы»,
Пецька ж, брат, – на цягачы,
Сваха – на кабыле,
А мяне забылі!
Ох, ой, ой!

Як хваліці пачалі,
Дык без мамы, дык без таты:
«І не злодзей, і не хвор,

Дый багацця поўны двор –
Мнагавата!»

Як вяселле мне спраўлялі,
Дык без мамы, дык без таты.
Толькі выйшаў з тамадой –
Пецька – хоп – да маладой!
Горка, горка!

Сват крычыць: «Жаніх не той!»
Сваха – хваць яго рукой!
Пецьку ажанілі,
А мяне забылі.
Ох, ой, ой!
Халасты!

(З рэпертуару народнага мужчынскага
жартоўнага гурта «Чэрвеньскія балагуры»
Чэрвеньскага РЦК).

«Жартаўнікі»

Тэатральны гурток «Жартаўнікі» пры Новадоктаравіцкім СК Капыльскага раёна яшчэ зусім малады. Яго ўдзельнікі – школьнікі ва ўзросце ад дзесяці да шаснаццаці гадоў. Дарэчы, таленавітыя юныя артысты займаюцца яшчэ і ў гуртках «Мастацае слова» і «Сольныя спевы». З задавальненнем наведваюць гурток і дарослыя. Адна з самых артыстычных і таленавітых удзельніц – загадчыца Новадоктаравіцкай бібліятэкі Наталля Дзісяк, якая на хаду можа прыдумаць жарт і развесяліць публіку.

Кіраўнік калектыву Таццяна Валер'еўна Шайпак пераканана, што гумар і смех дапамагаюць пераадоляваць цяжкасці, служаць стымулам да вучобы, працы і жыцця.

Размаўляюць дзве суседкі:
– Чаму ў вас казёл бязрогі?
– А ў нас каза прыстойная!

ШКОЛЬНЫЯ ПРЫПЕЎКІ

Сённяя тэхніка – што трэба,
Гэта проста казка!
Мне на сотовы ізноў
Шле ўвесь клас падказкі.

Не баіцца йсці да дошкі
Вася наш ні грама,
Бо адказвае заданне
Ён пад фанаграму.

Хутка вырасце Пятрок,
Стане дэпутатам.
Дзённік будзе для яго
Страшным кампраматам.

Лена свой партфель сабрала,
Дзённік у павець схавала.
Доўга мышы шамацелі,
Грызці двойкі не хацелі.

(З рэпертуару тэатральнага гуртка
«Жартаўнікі» Новадоктаравіцкага СК
Капыльскага раёна).

Тамара Міхаленя і Раіса Валькова

Тамара Мікалаеўна Міхаленя і Раіса Міхайлаўна Валькова жывуць у адной вёсцы Кузьмічы Любанскага раёна. Толькі Тамара Мікалаеўна тут і нарадзілася, Раіса Міхайлаўна ж родам з вёскі Лубяное Бялыніцкага раёна, а ў Кузьмічы выйшла замуж.

Т. Міхаленя працавала ў калгасе. Скончыла сельскагаспадарчы тэхнікум. Зараз займаецца хатняй гаспадаркай. І – піша байкі, вершы, жарты.

Дайно жартуе і Р. Валькова, але дагэтуль нідзе не друкавалася. Сённяшняя публікацыя ў «Вожыку» – яе творчы дэбют!

Раіса ВАЛЬКОВА

ВОСЬ ДЫК ПАШАНЦАВАЛА!

Ляжаў пад яблыняй Уладзя
І думаў, як жыццё наладзіць.
Тут раптам яблык спелы ўпаў
(Уладзя трохі задрамаў),
І акурат у тое месца,
Адкуль звычайна ў рай нясецца
Душа у нашых мужыкоў...
Уладзя бедны аж заруў:
– Альжбета, прынясі вады
І лі яе сюды, сюды!
Памазала жанчына ёдам,
Кампрэс паклала зверху з мёду,
Сказала ціхенька ляжаць,
Сама пабегла працаваць.
І раптам мёд пачулі восы.

Вось пачаліся тут дзівосы!
Як бедны Уладзя ні махаўся,
Ды ад адной не ўратаваўся.
Аса ўшпіліла, як умела,
Туды, дзе й так ужо балела...
На крык яго праз пэўны час
Са страху збегся ўвесь калгас.
Прытэпаў – праўда, нетаропка –
На дзіва паглядзець і доктар.
Альжбета моўчкі назірала,
А потым так ўрачу сказала:
– Вы, калі ласка, джала выньце,
Але пухліну мне пакіньце.
Я абыдуся з ёю ўмела,
Бо шчасця гэткага не мела...

Дык вось ты які,
чалавек трэцяга тысячагоддзя...

Тамара МІХАЛЕНЯ

АДЗІН ДЗЕНЬ З ЖЫЦЦЯ ДАЯРКІ

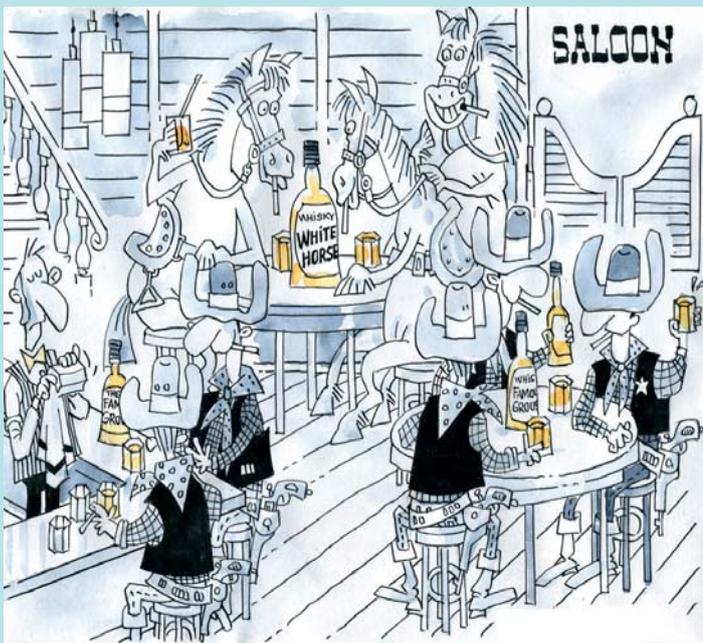
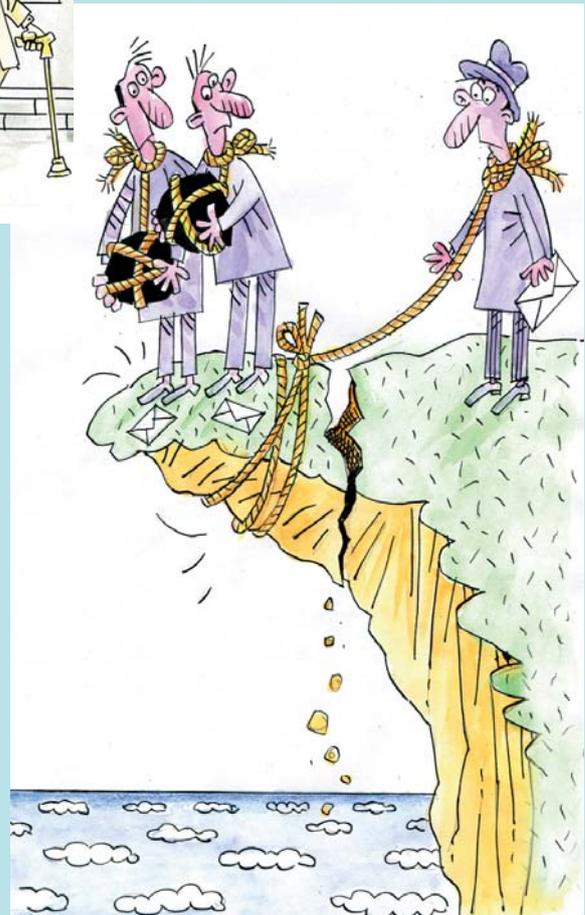
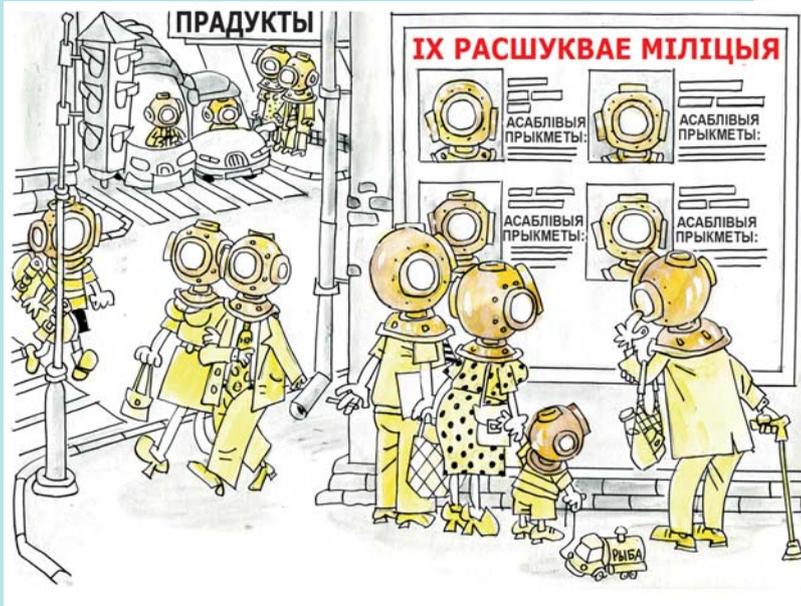
Прышоўшы ўвечары з работы,
Усе адкінуўшы турботы,
На тры будзільнік навяла.
Здаецца, толькі прылягла
І задрамаць шчэ не паспела,
Як за акном затарахцела.
Сігналяць, свішчуць і крычаць:
– Палундра, Люба, хопіць спаць!
Схапілася: а Божа, зноў
Гадзіннік мой мяне падвёў.
Ледзь выключальнік адшукала,
Націснула – што за навала?
Калі такое ў нас было,
Каб «абрублілі» ў ноч святло?
Здурэю я з такой работай...
Як адшукаць цяпер мне боты?
Адзін знайшла і на бягу
Ўсцягнуць спрабую на нагу.
Другі намацала рукою
І ў сенцы выбегла з пакоя.
На сэрцы стала ўраз лягчэй,
Лячу да трактара хутчэй.
Залезла, тру спрасонку вочы...
Чаго жанкі з мяне рагочуць?
Прыгледзелася я да ног –
Тут рассмяяцца кожны мог:
У рознакаляровых ботах
Даярка едзе на работу.
Няма калі пераабуцца –
Што ж, давядзецца так цягнуцца...
Удзень далі без прыгод,
Стаміўся фермерскі народ.
Дамоў прыйшла, штось ньюць косці,
Аж бачу – на парозе госці.
У міг у хаце пасвятлела,
На стол закуска паляцела.
Сяброўка ў бок штурхае:
– Любка!
Не пі, бо сёння будзе «трубка».
Эх, цяжка ўзяць з гасцямі чарку,
Калі працуеш ты даяркай.
Ды як, скажыце, не каўтнуць,
Калі вакол цябе ўсе п'юць?
І закусіць я не паспела,
Як за акном затарахцела:
– Палундра, Люба, хопіць піць,
Пара ўжо трэці раз даіць!
Работа ўдзень, уночы, ранкам –
Не пазайздросціш ты даяркам!
Пра дойку у вчэрні час
Вам раскажу ў наступны раз.

ВЕРНІСАЖ

Малюе
Алег ГУЦОЛ

РВУ «Выдавецкі дом «Звезда» прапануе

ВОЖАК

2015

Часопіс сатыры і гумару

Студзень

Пн. 5 12 19 26
Аўт. 6 13 20 27
Ср. 7 14 21 28
Чц. 1 8 15 22 29
Пт. 2 9 16 23 30
Сб. 3 10 17 24 31
Ндз. 4 11 18 25

Люты

2 9 16 23
3 10 17 24
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22

Сакавік

2 9 16 23 30
3 10 17 24 31
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29

Красавік

6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24
4 11 18 25
5 12 19 26

Май

4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24 31

Чэрвень

1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28

Пн.
Аўт.
Ср.
Чц.
Пт.
Сб.
Ндз.

Ліпень

Пн. 6 13 20 27
Аўт. 7 14 21 28
Ср. 1 8 15 22 29
Чц. 2 9 16 23 30
Пт. 3 10 17 24 31
Сб. 4 11 18 25
Ндз. 5 12 19 26

Жнівень

3 10 17 24 31
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30

Верасень

7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27

Кастрычнік

5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24 31
4 11 18 25

Лістапад

2 9 16 23 30
3 10 17 24
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27
7 14 21 28
1 8 15 22 29

Снежань

7 14 21 28
1 8 15 22 29
2 9 16 23 30
3 10 17 24 31
4 11 18 25
5 12 19 26
6 13 20 27

Пн.
Аўт.
Ср.
Чц.
Пт.
Сб.
Ндз.

Нашы індэксy:

індывiдуальны – 74844,

індывiдуальны лyготны (для жыхароў сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) – 01380;

ведамасны – 748442,

ведамасны лyготны (для ўстаноў Міністэрства культуры,
Міністэрства адукацыі) – 01381.

Падпішыцеся на «Вожык» – і ўсміхайцеся на здароўе!

Сучасная мода даўно ашале-ла. Яна то «пішчыць» з неверагоднай раздражняльнасцю, то «папіскае» лёгкай безгустоўнасцю.

Дзяўчаты нацягваюць на галіфэ падцяжкі, хлопцы абуваюць высокія боты і апранаюць кардыганы. Узімку модныя высокія абцасы, улетку – «дзіравыя» боты...

– Маня, чаму на табе ажурныя боты?

– Дык гэта ж модна!

– А нічога, што зіма на дварэ?

Тое, што было модна ў мінулым сезоне, ніхто і ні за што не будзе апранаць сёлета. А тое, што выпадкова надарыцца адшукаць у бабуліным куфры, – «Ой, які вінтаж!» Не так даўно жанчыне нікавата было выйсці на вуліцу ў штанах, сёння мужчына не саромеецца апрануць спадніцу. Раней лічылі за шчасце дастаць такія ж джынсы, як у суседкі, а цяпер «модніцы» ў аднолькавых сукенках ціха ненавідзяць адна адну (але працягваюць купляць «інкубатарскае» адзенне)...

– Маня, чаму ў цябе нос падрапаны?

– Спадніца ў нагах заблыталася.

– Нічога, затое топik і пуpa не закрывае.

Каму і навошта я скарджуся? Вядома, магла б абвінаваціць Коко Шанэль, якая амаль сілком пера-

апранула жанчын у мужчынскае адзенне і зрабіла модную рэвалюцыю кароткімі чорнымі сукенкамі, але... не буду.

Мы самі вінаватыя. Гонімся за «піскамі моды», нягледзячы на тое, ці пасуе нам гэты колер, фасон, мадэль. Сілком уціскаемся ў вопратку памеру S, калі відавочна, што якраз будзе XL. Працягваем слухаць няшчырых гандляроў на рынку, якія сыплюць кампліментарамі кштальту: «Вам так прыгожа!», «Не, зусім не коратка!», «Гэта ж замежная вытворчасці!»...

– Маня, дзе ты набыла такую майку?

– Гэта сукенка!

– А чаму такая кароткая?

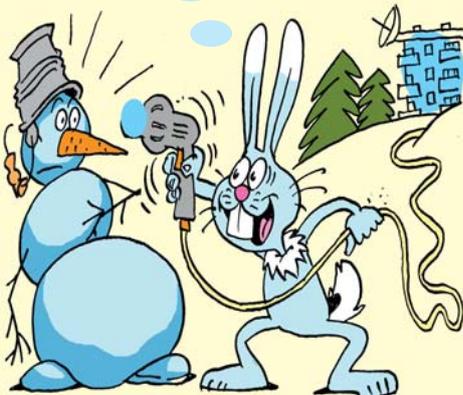
– Дык гэта ж Шанэль!

Ніхто не забараняе чалавеку быць арыгінальным і стыльным. Але, пачуўшы ў чарговы раз «піскі моды», варта спачатку паглядзець... праўдзе ў люстэрка.

Ксенія ПІЎНЕВА,
студэнтка V курса БДПУ
імя Максіма Танка, г. Мінск.

Морква
або жыццё!

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Уладзімір МАЦВЕЕНКА

КАЛАМБУРЫ

Аня запытала ў Люды:
«Злы ці добры месяц люты?»
Люда адказала: «Люты,
Увесь холадам надзьмуты».
Потым засмуцілася:
«Я ў ім нарадзілася».

Хныча ўнучак Апанас:
– Дай, бабуля, ананас.
– А вазьму яго я дзе?
Не расце ён на градзе.
Схрумстай морквіну, Панас,
Вось яна – якраз па нас.
– Не хачу я, не давай, –
Плача хлопчык, – я ж не зай!

ВУСНАМ!
ДЗЯЦЕЙ

Жахлівы стыль

Стаяць дзядуля з малой унучкай. Міма праходзіць дзядуля з цыгарэтай. Дзядуля не вытрымлівае і дакорліва заўважае:
– Які жах, які жах!
– Гэта не жах, дзядуля, – супакойвае яго малеча. – Гэта стыль.

Даслаў Міхась КАВАЛЁЎ,
г. Рагачоў.

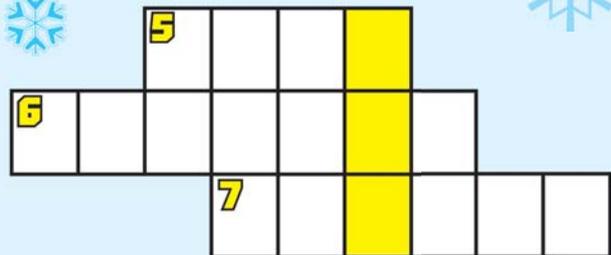
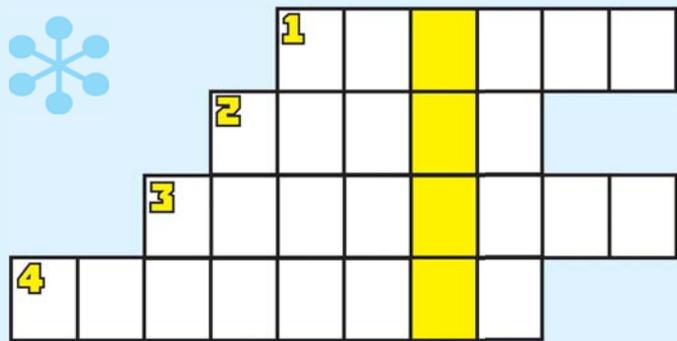
Якія прадметы спатрэбяцца для навагодняга свята?

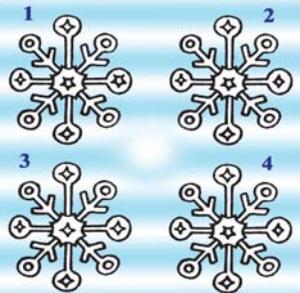
Адказ: шарык, маска, хлапчук, падарунак.

Калі ты правільна адгадаеш прапушчаныя словы і запішаш іх па гарызанталі, то ў выдзеленых вертыкальных клетках прачытаеш назву зімовага свята.

1. Вузкія сталёвыя палазкі, на якіх катаюцца на лёдзе.
2. Дзед ... Яго ўнучка – Снягурка.
3. Святочныя каляровыя агеньчыкі ў паветры.
4. Кісла-салодкі духмяны плод, які звычайна ёсць на навагоднім стале.
5. Белья «зорачкі», што падаюць зімой з неба.
6. Яго звычайна водзяць дзеці вакол навагодняй ёлкі.
7. Невялікі кавалак лёду, які звешваецца з даху.

Знайдзі дзве аднолькавыя сняжынкi.

Адказ: 2 і 4.

Адказы

- Новы год.
Выдзеленая назва –
7. Лядзінш
ры. 5. Снег. 6. Каргод.
3. Ферверк. 4. Манда-
1. Канькі 2. Мароз.

Вось дык жонка у Адася!
 І ў каго яна ўдалася?
 Бавіць час каля экрана,
 Верыць: там няма падману.
 – Гэля, дзе мая вячэра?
 – Пачакай, Адаць. Прэм'ера
 Серыяла праз хвіліну –
 З'еш пакуль што саланіну.
 Вось і фільм пачаўся новы,
 Не падоены каровы...
 Ля экрана Гэля плача,
 Бо Лючыю крыўдзіць мачо.
 – Супакойся, гэта ж фільм,
 Выдуманая ўсё у ім...

– Няўжо здольныя артысты
 Так сыграць нервовы прыступ?
 – Так, гэта адна ігра,
 Кроплі праўды тут няма.
 Выключай ты гэту «скрынку»,
 Прыгатай мне смажанінку.
 Хоць прынёс расчараванне
 Ёй Адаць, ды сёння з рання
 Гэля зноўку ля экрана:
 Жыць не можа без падману!

Яўген ЖАМОЙДЗІН,
 Мінскі раён,
 г. п. Мачулішчы.

Малюнак Паўла ГАРАДЦОВА.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Гутарка дзвюх сняжынак:
 – Ты куды ляціш?
 – У Антарктыку, на адпачынак. А ты?
 – А я ў Расію, на работу...

Анекдоты

– У нас з мужам напярэдадні Новага года дзень прымірэння і згоды.
 – Гэта як?
 – Мы ідзем у краму: я прымяраю, ён – згаджаецца.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Наш «хросны бацька»

Пісьменнік Міхась (Майсей Моталевіч) ЧАВУСКІ нарадзіўся 25 снежня 1904 года на Гомельшчыне. Менавіта тут, у самым пачатку Вялікай Айчыннай вайны, народзіцца і газета-плакат «Раздавім фашысцкую гадзіну», а М. Чавускі будзе адным з «хросных бацькоў» унікальнага

выдання. У франтавым Гомелі, Церахоўцы і іншых паселішчах выйшлі сорок восем нумароў агітплаката.

Працоўную дзейнасць пісьменнік пачынаў наборшчыкам у друкарні. Потым служыў у пагранічных войсках, працаваў у рэдакцыях газет, адказным кіраўніком і галоўным рэдактарам БелТА, намеснікам старшыні Камітэта па радыёвяшчанні пры СНК БССР, дырэктарам Бюро прапаганды мастацкай літаратуры СП БССР.

У вайну Майсей Моталевіч быў адказным рэдактарам газеты-плаката «Раздавім фашысцкую гадзіну», а пазней – галоўным рэдактарам, загадчыкам аддзела фельетонаў часопіса «Вожык» (1947–1961).

У жанры сатыры і гумару М. Чавускі шчыраваў з 1940 года. Выступаў пад псеўданімам Лявон Вірня. Выйшлі зборнікі апавяданняў, фельетонаў, гумарэсак і аднаактовых п'ес «Крытычны момант», «Індык на курорце», «Рука руку мые», «Чаму ж не смяяцца?», «Стрэляны Вераб'ёў» і іншыя.

Мінула 110 гадоў з дня нараджэння нашага «хроснага бацькі», а памяць пра яго жыве. Жывуць і ягоныя гумарыстычныя творы. У гэтым можаце пераканацца і вы, паважаныя вожыкаўскія чытачы.

Спынілася машына. Чуюцца грозны голас: «Чакай мяне тут!» Насустрэч тоўстаму, які абліваецца потам, дыбае тонкі.

ТОНКІ. У-у! Каго я бачу! Цьфу-цьфу.

ТОЎСТЫ. Чаго ты плюешся?

ТОНКІ. Цьфу-цьфу! Каб толькі не сурочыць: паправіліся, Сідар Пракопавіч, ух, як паправіліся! (Разглядае). Уй-ю-юй! Цьфу-цьфу!

ТОЎСТЫ (адсоўваецца). Ворагам, маім лютым ворагам такую папраўку. А ты?! «Каб не сурочыць!»

ТОНКІ (хаваючы ўсмешку). А што? Гэтакі салідны сталі, Сідар Пракопавіч... Тоўсты! Ну, не раўнуючы, як бочка. Кругленькі!

ТОЎСТЫ (цяжка ўдыхае). Кругленькі! Што ж зробіш, дарагуша, відаць, пара ўжо мне і закругляцца.

ТОНКІ (у яго акругляюцца вочы). Закругляцца? Вы ж яшчэ зусім малады.

ТОЎСТЫ (хапаецца за сэрца). Малады, а вось зусім адмаўляецца служыць матор.

ТОНКІ (паказвае туды, дзе «Пабеда»). Затое матор вашай аўтамашыны двайную службу служыць. Без яе, напэўна, вы і кроку зрабіць не можаце?

ТОЎСТЫ. Ой, і не кажы, замучыла задышка праклятая... Ф-ф-ф! Ф-ф-ф. (Выцірае ўзмакрэлы лоб).

ТОНКІ. Спачуваю. Спачуваю. Сам жа быў такі!

ТОЎСТЫ. Яшчэ таўсцейшы. І як гэта табе ўдалося?

ТОНКІ. Вылечыўся, як бачыце!

ТОЎСТЫ (безнадзейна махнуў рукой). Мне дык лепшыя дактары не дапамаглі, а ён вылечыўся.

ТОНКІ. Мне яны таксама дапамаглі, як кашаль хваробе! Але вось знайшліся добрыя людзі, якія ўсё ж такі паставілі мяне на ногі.

ТОЎСТЫ. Як?

ТОНКІ. А так! Пазбавілі мяне машыны, і я адразу стаў на ногі.

ТОЎСТЫ. Як гэта можна без машыны?

ТОНКІ. Як? Ге-гей, дружбак! (Махае шапкой туды, дзе стаіць машына). Едзь, Сідар Пракопавіч пяшэчкам прайдзецца.

Чмыхнуў матор.

ТОЎСТЫ. Ой, што ты нарабіў? Ты, ты... (Зрываецца з месца). Стой, стой! (Бяжыць). Стой, кажу! (Бяжыць). Міліцыя! Затрымайце машыну! (Бяжыць шпарчэй). Як жа я цяпер дадому дабаруся?!

ТОНКІ. Пяшэчкам, пяшэчкам! Пойдзем! (Цягне яго за руку. Тоўсты ўпарціцца, адбіваецца, але ідзе.) Вы ўжо на шляху да выздараўлення, Сідар Пракопавіч.

ТОЎСТЫ. Я?

ТОНКІ. Вы казалі, што і кроку не можаце зрабіць, а... бегаеце, будзьце здаровы!

ТОЎСТЫ (падае яму на шыю). Ой, дзякую, вылечыў. Пойдзем, даражэнькі.

ТОНКІ. Пяшэчкам?

ТОЎСТЫ. Пяшэчкам!

ШАТАЧНАЕ ЗНАЁМСТВА

У вагоне няма дзе і яблыку ўпасці. Ду- хата. Прыціснуты пасажырамі, стаіць у тамбуры, абліваючыся потам, тоўсты мужчына. Ён, нібы чэхаўскі дачны муж, абве-

шаны рознымі пакункамі, шукае вачыма, куды б іх пакласці.

– Сядайце, калі ласка, – даносіцца да яго меладычнае мецца-сапра-

на. – Сядайце, бо ў нагах праўды няма.

Пасажыры, пацясніўшыся, далі яму месца.

– Далёка едзеце? – пытаецца мецца-сапра-на.

– На ўзбярэжжа Мінскага мора.

– І я туды – на дачу!

– О-о-о... Вельмі прыемнае суседства. У такім выпадку будзем знаёмы: Кішкурна!

– А мы ўжо, напэўна, дзесяць гадоў з вамі знаёмы.

– Няўжо гэта праўда? Здаецца, ніколі вас не бачыў.

– Ды мы ж у адной установе працуем, – смыецца жанчына і, гарэзліва пагражаючы яму пальчыкам, дадае: – Вам, як начальніку аддзела кадраў, трэба было б усё ж такі ведаць свае кадры.

– Даруйце, гэтым мяне і сам начальнік

установы яшчэ не папракаў. Ніводнага спагнання не маю. Але, калі гэта не сакрэт, скажыце, як ваша прозвішча?

– Сапіцкая!

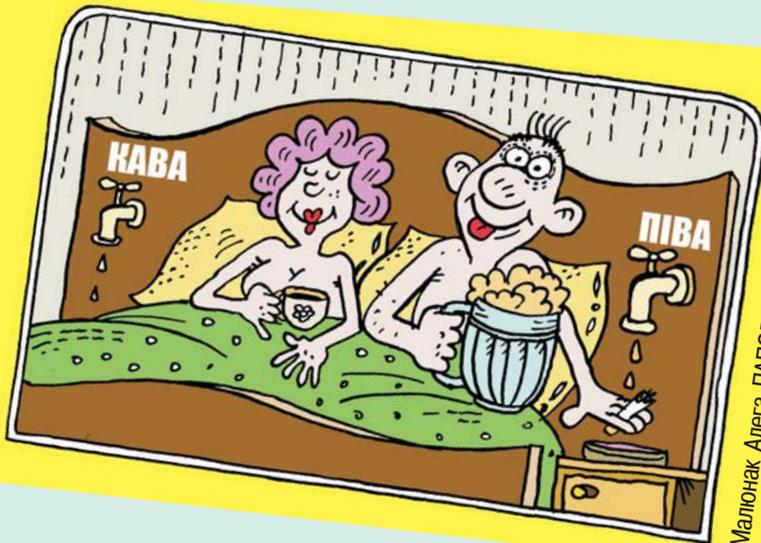
– Сапіцкая? Пастойце... Што ж вы мне адразу не сказалі! Дык Сапіцкую ж я добра ведаю. Яна, можна сказаць, не раз у маіх руках пабывала.

– Што-о-о? – здзіўленне і крыўда пачуліся ў голасе мецца-сапра-на.

А таўстун і не заўважае гэтага.

– Так, так... Раней вы ў мяне ляжалі з правай рукі, у верхняй шуфлядцы стала, потым я вас пераклаў ужо ўніз – у шафу № 5. Пазней вы пабывалі ў руках самога начальніка, і я вас паклаў ужо ў шостую шафу побач з іншымі адказнымі кадрамі на літару «Сэ».

«Індык на курорце»,
Мн., 1960 г.

Малюнак Алега ПАЛОВА.

Алена КАРАСЁВА

«Жылі- пілі...» АНТЫАЛКАГОЛЬНАЯ КАЗКА

Працяг. Пачатак у № 8.

– Што ты, , сёння ў задуменні? Можа, думаеш, як галаву палячыць? – пытае неяк

Васіль па прозвішчы у свайго сваяка.

– А што, у цябе нешта ёсць? – узрадаваўся той.

І пачалася ў іх

– Ведаеш, , я выршыў ажаніцца! – шчыра

прызнаўся пасля трэцяй чаркі.

– Ты што, з глузду з'ехаў? Жонка ж табе піць зусім не дазволіць!

– Хіба я многа п'ю? – здзі-

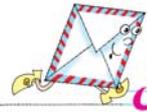
віўся

– Зусім не п'еш. Толькі дзе

гулянка – ты тут

як тут, ды самая ў руцэ... Затое калі ажэнішся, жонка ўсю палучку за-

Жэстала вядома...

Ліўневыя рашоткі заменяць

Першы намеснік старшыні Мінскага гарвыканкама У. Кухараў уважліва вывучыў міні-фельетон «Амазонкі сталічных пераходаў» («Вожык» № 7 за 2014 год) і паведаміў наступнае. Каб прывесці ў належны эстэтычны стан ліўневыя рашоткі шэрагу падземных пешаходных пераходаў, што знаходзяцца ў гаспадарчым распараджэнні дзяржаўнага прадпрыемства «Гараўтамаст», неабходна ажыццявіць работы па замене 150 рашотак двух тыпапамераў агульным коштам каля 93 мільёнаў рублёў. Гэтыя работы будуць уключаны ў план цяжкага рамонтна-элементарна-вулічна-дарожнай сеткі на 2015 год. Пакуль прадпрыемства выконвае работы па рамонце ліўневых рашотак з прымяненнем ацынкаванай сталі (выкананы ў названых у фельетоне падземных пераходах), а іх тэхнічны стан знаходзіцца на пастаянным кантролі ў гарвыканкаме.

Розныя станцыі — розныя кіламетры

Намеснік начальніка ДА «Беларуская чыгунка» У. Баляхоў прачытаў зварот жыхара г. п. Уваравічы Буда-Кашалёўскага раёна М. Шульгі, надрукаваны ў № 9 часопіса

ў рубрыцы «Вожык пішуць...», і патлумачыў сітуацыю. Білеты пасажыру былі выдадзены правільна, бо пры руху з Гомеля ў Ельск цягнікі рэгіянальных ліній эканом-класа праязджаюць праз станцыю Гомель-Няцотны (адлегласць да станцыі Ельск складае 176 кіламетраў), а пры руху з Ельска ў Гомель — праз станцыю Гомель-Цотны (адлегласць па дадзеным маршруце складае 173 кіламетры). Такім чынам, высветлілася, што «спатыкаюцца» цягнікі на станцыі Гомель у залежнасці ад таго, якая яна: Цотная або Няцотная.

Малюнак Пятра КОЗІНА.

біраць будзе. Ды якая там

у цябе палучка — ! —

пакліў . — А ў нас з та-

бою такі цудоўны !

— Я думаў, ты мне як параіш што добрае, а ты здзекуешся!

— Прабач, , —
папрасіў Васіль. — Вырасыў —

жаніся. Можа, і якая на прыкмеце ёсць?

— Няма. Паеду шукаць свой

лёт .

— А калі твой лёс — гэта

ці наогул Паўноч-

ны полюс? — зноў пацвеліўся

.

— Не, полюс мяне не ва-

біць. Там моцная

там мяне

з'есць.

— А што цябе вабіць?

ці якая-небудзь

?

— Мару з каханай правесці

...

Анекдоты

– У нас з сябрамі ёсць традыцыя:
кожны год 31 снежня мы ходзім...
А вось 1 студзеня ўжо не...

* * *

Пад Новы год усе васьмнаццаці-
гадовыя дзяўчаты варожаць.
А ў трыццаць гадоў разумеюць, што не адгадалі.

* * *

– Дарагія жанчыны! Ніколі не прасіце ў Дзеда
Мароза «казачнае жыццё». Прынцэсай усё роўна не
зробіць. А вось Івана-дурня дакладна дашле.

* * *

– Колькі часу засталася да Новага года?
– Ты што, не бачыш? Роўна паўбутэлькі!

– Э, не, , кінь
дурное! Гэта што яшчэ за
 жаніхоў за мяжу?
У нас што, сваіх дзяўчат няма?
Азірніся – прыгажуні, ,
глядзець адно !

– Сапраўды. Калі я сам
 Бальзам, то і дзяўчына мне
патрэбна ! –
згадзіўся .
– Ну, што, ?
І пачалася .

– Ты, , толькі гля-
 не губ-
ляй, – вучыў яго Васіль. – Вы-
бірай такую, каб паходжанне
было , на-
прыклад, .
– Можа, мне яшчэ і
 у яе спытаць?

Люты. Позні вечар. Мароз. Снег, што ішоў бесперастанку з самай раніцы, намёў вялізныя гурбы не толькі каля дзвярэй пад'ездаў, але і ўздоўж тратуараў і дарог.

Два сябры стаяць пасярод маленькага магазіна. Яны зайшлі сюды на некалькі хвілін, каб перадыхнуць ад калячага марознага ветру.

Ірына ЛЯВОНАВА

Маскоўскія Назіранкі

Раптам дзверы крамы адчыняюцца і разам з клубамі марознага паветра на парозе з'яўляецца істота, з ног да галавы пакрытая снегам, у шапцы-вушанцы, вушы якой завязаны пад падбародкам, і ў кажуху, на які накінуты агромністых памераў ці то шалік, ці то плед.

Адзін з мужчын ажывіўся і ўсклікнуў:

– Сямён, ты адкуль такі замарожаны? Пяшком?

– Не, я машыну купіў – кабрыялет, – буркнуў той. – Там у даху нешта заела, і гэтая дрэнь не апускаецца. Так што па Маскве езджу па-летняму.

– Дык ты лепш на метро.

– Не магу, прэстыж не дазваляе, – і, кінуўшы сябрам на развітанне, Сямён выйшаў з магазіна на мароз...

* * *

За сталом у кампаніі размова зайшла пра знакамітых мастакоў.

Адна дама заўважае:

– У класікаў таксама бываюць прамашкі. Вось сёння была ў ГУМе, бачу: вісіць рэпрадукцыя Дэга. Паглядзе-ла – ну ніякага ўражання!

* * *

Малады вадзіцель-таджык шчыра кажа пасажыру:

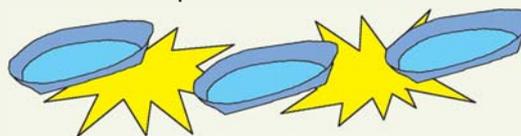
– Ты ведаеш, я не злапамятны. Ніколі не запамінаю маршрут, па якім езджу...

* * *

Сняданкі ў гасцініцы заўсёды суправаджаліся грукатам посуду, які прыбіраў са сталаў афіцыянт-італьянец.

Адна жанчына не вытрымала і пацікавілася ў кіраўніка тургрупы:

– Патлумачце, калі ласка, гэты мужчына так выказвае сваю пагарду да бяздзейнай буржуазіі ці ў ім кіпіць славуці італьянскі тэмперамент?

* * *

– Былі з сынам у Швейцарыі, рашылі купіць яму гадзіннік. Зайшлі ў магазін, а там поўна кітайцаў. Падума-лі – і не сталі купляць... А раптам падробку прададуць?

Пачатак. Працяг на с. 22.

Дурань ты, , не ў паходжанні справа. Галоў-

нае, каб з ёю – ды

– Вось за гэта і вып'ем!

Тут і па-чалася.

– А як ты, такі сарамлівы, знаёміцца сабраўся?

– Сёння ж ста-годдзе на дварэ! Вядома, праз інтэрнэт.

– Ой, смешна ў роце! Ты ж

там нічога, акрамя , не знойдзеш! Пайшлі лепш са мною, пазнаёмлю цябе з ад-

ной дзяўчынай. , свая,

Ідуць ды

праз поле, а на-

сустрэч ім – .

* * *

Дзве дзяўчыны разглядаюць сукенку.

— Вельмі сімпатычная, — кажа адна.

— Але, сюды толькі трэба якія-небудзь «бусікі-шмусікі», — падтаквае другая.

— Ці шалік. Магчыма, кветачку. А ўвогуле, яна нейкая недапрацаваная, — робіць вывад першая.

* * *

Немаладая кабета, чорнавалосая, з цёмнымі вачыма, густа падмаляванымі тушшу, апранутая ва ўсё чорнае, стаіць у адзіноце, абапёршыся на драўляныя парэнчы летняга кафэ. Перад ёй, на табурэце, раскладзены варажбітныя карты. На чорным плакаце, прымацаваным да тых жа парэнчаў, белымі літарамі напісана: «Чорная магія. Лёс па лініях на руцэ».

Насупраць яе музыкант у акружэнні натоўпу захопленых слухачоў віртуозна іграе на шатландскай валыні.

Закурваючы чарговую цыгарэту, праказальніца разам з дымам зачаравана выдыхае:

— Талент!!!

* * *

— Ты спытай у таго чорненькага, хто там зялёненькі стаіць? — просіць жанчына свайго спадарожніка, паказваючы рукой на помнік.

* * *

Рым. Сняданак у гасцініцы. У зале сядзяць дзве пары: італьянцы і расіяне.

Імкліва заходзіць немаладая дама. Акінуўшы позіркам прысутных, строга пытае:

— Хто з вас Звягінцавы?

— Скузі, скузі, — захваляваліся італьянцы.

— Скузі не скузі, а Звягінцавых няма, — сказала яна і пільна паглядзела на другую пару.

Тыя годна вытрымалі яе позірк. Відаць, узгадаўшы ў гэты момант Высоцкага: «Отдых для туристов, что фашистский плен...»

* * *

— Галя, перастань ікаць! — абураецца муж спрасонку.

— Я не ікаю, гэта ложка рыпіць.

— Тады скажы яму, каб ён перастаў ікаць!

* * *

Насупраць Эйфлевай вежы стаяць два рускія турысты. Да іх падыходзіць прадавец сувеніраў.

Адзін з іх пытаецца па-руску:

— Колькі каштуе гэтая штучка, што свеціцца?

Прадавец няўцямна глядзіць.

Тады другі, таксама па-руску, тлумачыць:

— Ну, верталёт, значыць.

* * *

Маленькі хлопчык ідзе поруч з бацькам. Той кажа яму:

— Дай руку.

— Не магу, — адказвае малы. — Я ёй махаю.

г. Масква.

І тут сэрца Пятровіча так зака-

лацілася, нібы яго ахутала.

ўсміхнулася ім і пайшла далей.

А нібы язык праглынуў.

— Гэта мой лёс, — толькі і здолеў вымавіць, калі ачомайся.

— Ты што, закахайся з першага позірку?

— Так. Якое

стварэн-

не! Яе голас — як

вусны —

, вочы —

. Не дзяўчына,

а ! Сапраўдны

лёсу...

— Ох, і разгулялася твая

! Ды толькі гэта гарэлка ў цябе ў галаве булькае, а не каханне.

— Шкада, што я не

, — нібы не

Ядвіга ДОЎНАР

НЕ ПА адраце

Вам скажу такую рэч:
Гнаць патрэбна старасць прэч.
Хоць ужо не дваццаць пяць,
Лепш не плакаць, а спяваць.

Толькі, як на тое ліха,
Ціск папоўз уверх пакрыў
І не спіцца па начах...
Так, звярнуся да ўрача.

Хоць не выдаю я ўзросту,
Доктар мне гаворыць проста:
«Хворых многа маладых,
А у вас ужо – гады!
Сёння ў кожнага гастрыт,
«Маладзее» і артрыт.

А яшчэ – сасуды, бляшкі...
Вось і сэрцу вельмі цяжка.
Не тлуміце галавы,
Бо не маладзіца ж вы!»

Я тады – з другога боку,
Не міргнуўшы нават вокам:
«Кіньце, доктар, вы пра цела,
Я б душою шчэ ляцела!»

І пачула у адказ:
«Дык тады вам не да нас.
Просіцца душа ў палёт –
Значыць... у аэрапорт!»

г. Дзяржынск.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА,
тэма Веранікі МАНДЗІК.

Адказы на крыжаванку «Каля ёлкі карагоды...» (с. 24)

Па гарызанталі:

1. Пшаніца. 5. Карагод. 8. Дзіва. 9. Сват. 11. Раён. 13. Конічак.
14. Імпэт. 16. Павой. 17. Вечар. 18. Румба. 19. Сонца. 20. Горад.
22. Ладачкі. 26. Ямка. 28. Снег. 29. Дрэва. 30. Аперэта. 31. Прымета.

Па вертыкалі:

1. Песні. 2. Ніт. 3. Адно. 4. Сіні. 5. Каза. 6. Акр. 7. Дунай. 10. Ад-
пачынак. 12. Аквамарын. 15. Тарка. 16. Парог. 19. Свята. 21. Догма.
23. Арда. 24. Арэх. 25. Крап. 27. Аер. 28. Сем.

чуў яго Пятровіч. – Я ўвесь
сусвет паклаў бы да яе
ножак.

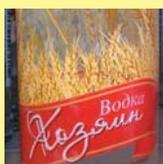
– Чаму не ?
І хата ёсць, невялікая, затое

. Машына, хай

сабе і . Ды нао-

гул, ты добры,

у цябе ўсё сва-
імі рукамі зроблена.

– Твая праўда,
Але дзе мне яе цяпер шукаць?
– Не хвалойся. Калі лёс,
дык абавязкова знойдзеш!

– Усё, кідаю піць і выпраў-
ляюся на пошукі сваёй каха-
най незнаёмкі, – вырашыў

. Васіль не стаў яго
адгаворваць...

«Каля ёлкі карагоды...»

Крыжаванка

Па гарызанталі:

1. «Каб нажалі сто коп жыта, \\ Каб сям'я была ўся сыта. \\ Каб скацінка вадзілася, \\ Каб ... радзілася» (каляднае пажаданне). **5.** «Там празрысты звонкі лёд, \\ Там вясёлы ...» (з верша Д. Бічэль-Загнетавай «Мае канькі»). **8.** На грош піва, а на ўсё сяло ... (прыказка). **9.** ... не ..., а чалавек свойскі (прыказка). **11.** Мясцовасць. **13.** «Прыехала Каляда на белым кані, \\ Яе ... – ясен мясячык, \\ Яе дружачка – ясна зорачка» (з каляднай песні). **14.** Гарачы парыў, запал. **16.** Травяністае пустазелле. **17.** «Дзякуй богу, добры снег ідзе, \\ Шчодры ... Каляду вядзе» (з верша Х. Жычкі «Шчодры вечар»). **18.** Хуткі танец. **19.** ... на лета – зіма на мароз (прыказка). **20.** «На Новы год пасвяткаваць \\ У ... завітала ёлка» (з верша М. Танка «Ёлка»). **22.** «Ой, ...–ладкі, \\ Надышлі калядкі. \\ Мы дзеля калядак \\ Напаклі аладак» (з верша А. Вольскага «Калядкі»). **26.** «Як у вас, так і ў нас: \\ Сярод хаты \\ Дзед бабу цалаваў, \\ Аж губамі плямкаў» (прыпеўка). **28.** «Ад Дзвіны да Прыпяці – бела-бела, \\ Ад Дняпра да Нёмана – ... і ...» (з верша П. Панчанкі «Снежань»). **29.** Адзін з сімвалаў года Казы. **30.** Музычны камедыіны твор. **31.** «Снег на куццю – грыбы на лета, \\ Такая матчына ... » (з паэмы Я. Коласа «Новая зямля»).

Па вертыкалі:

1. «Каля ёлкі карагоды, \\ ... , гутарка жывая» (з верша Я. Коласа «Дзед – госць»). **2.** Спосаб ткання. **3.** Шчасце ... не ходзіць, бяду за сабой водзіць (прыказка). **4.** Колер года Казы. **5.** «Дзе ... рогам – \\ Там жыта стогам. \\ Дзе ... хвостом – \\ Там жыта кустом» (з каляднай песні). **6.** Мера зямельнай плошчы ў некаторых краінах. **7.** Буйная рака ў Еўропе, якая часта ўпамінаецца ў калядных

песнях. **10.** «Час успомніць нам прадвесне. \\ Дні сяўбы, пару дажынак – \\ І з пашанаю правесці \\ Стары год на ... » (з верша М. Маляўкі «Стары год»). **12.** Каштоўны камень, які пажадана дарыць жанчынам у 2015 годзе. **15.** Прадмет кухоннага ўжытку, на якім дзяруць бульбу для дранікаў. **16.** «Белым снегам замятае лёд трывог, \\ Новы год спяшае і на мой ...» (з верша У. Мазго «Снягурка»). **19.** «Гэта хто? Дзед Мароз \\ Падарункі нам прывёз! \\ Ён спяшаецца на ... \\ На вазку сваім крылатым!» (з песні Д. Пятровіча «Навагодняя»). **21.** Палажэнне, якое прымаецца за бяспрэчную ісціну. **23.** Зграя, натоўп. **24.** Чалавек – не ..., адразу не раскусіш (прыказка). **25.** Дробныя, іншага колеру плямкі на чым-небудзь. **27.** Травяністая расліна з прыемным вострым пахам. **28.** Адно а вечку стрыгуць, а ... трасуцца (прыказка).

Склаў Лявон ЦЕЛЕШ,
г. Дзяржынск.

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»

«Вожык» — грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс

№ 12 (1515), 2014 год.

Выдаецца з ліпеня 1941 года.
Часопіс «Вожык» зарэгістраваны ў Міністэрстве інфармацыі РБ. Рэгістрацыйны № 520.

Заснавальнікі – Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, РВУ «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ,
Навум ГАЛЫПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ,
Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБОВА,
Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША,
Алег КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ,
Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА,
Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя:

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел),
Ганна КІСЛУШЧАНКА, Наталля КУЛЬГАВАЯ (аддзел фельетонаў і пісьмаў),
Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры).

Рэдактар стылістычны Марыя ГЛІВІЧ.
Камп'ютарная вёрстка
Святлана ТАРГОНСКАЯ.

Юрыдычны адрас: 220013, г. Мінск,
вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.

Адрас рэдакцыі:
220005, г. Мінск,
проспект Незалежнасці, 39.
E-mail: a-vojik@yandex.ru

Тэлефоны:
галоўнага рэдактара – 288-24-62,
намесніка галоўнага рэдактара,
аддзелаў фельетонаў і пісьмаў,
літаратуры, мастацкага – 284-84-52,
бухгалтэрыі – 287-18-81,
факс – 284-84-61.

Рукапісы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова
спасылацца на «Вожык». Разглядаюцца рукапісы,
надрукаваныя на машынцы або набраныя

на камп'ютары. Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

Падпісана да друку 04.12.2014
Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,52. Тыраж 1590 экз.
Заказ

Кошт нумара ў розніцу 16800 руб.
Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
220013, Мінск,
проспект Незалежнасці, 79.
ЛП № 02330/106 ад 30.04.2004 г.

© «Вожык», 2014